Alexandra Costin: elocință pianistică

(Daniela Caraman Fotea, 30 mai 2011)

Mediul discografic a oferit de curând CD-ul care o prezintă pe ALEXANDRA COSTIN în două lucrări cu reverberație în literatura academică universală: **Beethoven** – Concertul pentru pian și orchestră nr.4 în sol major, op.58 și **Schumann** – Concertul pentru pian și orchestră în la minor, op.54, în compania Orchestrei Naționale Radio, dirijori Horia Andreescu și respectiv, Ovidiu Bălan (solista a interpretat cea de a doua partitură și la Carnegie Hall cu New England Symphonic Ensemble sub bagheta lui John Rutter).

Discul oferă o dublă satisfacție: vizuală (splendide fotografiile din booklet semnate de Virgil Oprina) și sonoră. M-a atras alăturarea repertorială: filozoficul opus beethovenian și partitura lui Schumann, de „top" al popularității, triumf al melodicității cu generoasă abundență a fluidului inventiv, imagistic. Alexandra Costin (cu solide aprecieri la Universitatea din Boston unde a și predat din 2005, Doctor în interpretarea pianistică - 2010), știe ce face. Versiunea artistei detașează dramatismul beethovenian de spiritul partiturii schumann-iene care oscilează între concert, simfonie, mare sonată: un poem muzical.

Audiția evidențiază simțul construcției – scânteietoare, luxuriantă. Mai mult: Dumitru Capoianu observa: „Alexandra Costin nu urmărește doar interpretarea textului ci revelarea subtextului muzical, dezvăluind audienței cele mai fine detalii". Două argumente: în mişcarea lentă centrală a lucrării beethoveniene – culme a partiturii, liniștea, melodica tandră poetizează pianul, dobândește o elocvență care – încă de la vremea primei audiții uluia audiența. În partea întâia a concertului de **Schumann**, Allegro affetuoso, mulți interpreți accentuează mişcarea rapidă; la Alexandra Costin primează afectul, cu delicatețea gestului gingaş prin care sunetul este „pictat". Virtuozitatea îi permite solistei aceste evoluții coloristice (tare poate cânta oricine). Respectă ceea ce **Schumann** propune mai întotdeauna în creația sa: efectul în emoție (câștigător). Perlajul – pe care pianista mizează, are fascinația prețioasei nestemate. Pianul dialoghează cu orchestra, cu diferitele grupuri instrumentale în transparență și subtilitate.

Așadar, un exercițiu rafinat. La Alexandra Costin el pledează pentru o maturitate definită mai ales de sensibilitate și comunicare – cea care determină convertirea la MUZICĂ.